

munkavégzésemet. (4. számú melléklet)

A felszólítás után én személyesen bementem az első fokú és a második fokú (Hajdú-Bihar Megyei) bíróságra is és ott az ügyintézővel ketten átnéztük az ügy iratait azért, hogy lássuk, történt-e jogerőre emelő bírói határozat? Nem találtunk ilyet, mert nem volt. Ebből, és a fellebbezésem ténye miatt, én abba a tudatba kerültem, hogy a fellebbezés miatt még nem jogerős az ítélet egy része sem. Úgy gondoltam, úgy kellett gondolnom, hogy az 1. fokú bíróság akként határozott, hogy az ítélet minden pontja fellebbezett, azaz nem jogerős.

A bíróság fenti magatartása és határozata alapján, a 2007. évben kelt munkáltatói felmondás még érvényben volt, hiszen a felmondást jogerősen bírói ítélet nem helyezte még hatályon kívül. Ezért én nem kezdtem meg a munkavégzésemet 2008. márciusában, hiszen köztem és az alperes közt, nem volt munkaviszony. Nem kezdhettem meg a munkavégzésemet, mivel a munkaviszony nélküli munkavégzés törvénytört.

A munkáltató ezért ismét felmondott nekem (5. számú melléklet), ismét megszüntette a munkaviszonyomat március 31-én. E második felmondás ellen ismét keresetet nyújtottam be, ez indította el az 1.M245/2008 számú pert (továbbiakban második munkaügyi per).

Fontos kiemelni, hogy a munkaadó azért várta el tőlem a munkavégzést, mert szerinte a munkaviszonyt helyreállította az első fokú bíróság jogerősen februárban. Ez látható a felmondás (5. sz. melléklet) indoklás bekezdésében. A munkaadó nem vonta vissza a korábbi (2007. évi) felmondását, nem kötött velem új munkaszerződést! A munkáltató tehát a 2004. évben keletkezett munkaviszony alapján várta el tőlem a munkavégzést.

2008. év május 8.

Az első munkaügyi perben (1.M.570/2007 elindult) másodfokon eljáró Hajdú Bihar Megyei bíróság a 2.Mf.20.426/2008/3 sz. (6. sz. melléklet) részítéletében a következőről határozott:

„A megyei bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének a felmondás jogellenességének megállapítására és eredeti munkakörben továbbfoglalkoztatásra vonatkozó részét helybenhagyja, ezt meghaladóan az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot ebben a keretben a per újabb tárgyalására és újabb határozathozatalára utasítja”

A bíróság tehát egyértelműen kinyilatkoztatta, hogy másodfokon emelkedett jogerőre a jogellenesség megállapításáról (munkaviszony helyreállításáról) szóló részítélet, mert a bíróság azt felülvizsgálta és helyben hagyta.

Erről tanúskodik az ítélet indoklása (2. oldal 9. bekezdés):

„A megyei bíróság mindenekelőtt arra mutat rá, hogy mivel a felperes fellebbezésében a jogellenesség megállapításának indoklását támadta, ezért a megyei bíróság nem tekintette a felmondás jogellenessége megállapítását az első fokú ítélet nem fellebbezett részének”

A köztem és a munkaadó közti vita a jogerőről eldőlt tehát a fenti ítélet alapján. Másodfokon vált jogerőssé a felmondás jogellenességének megállapítása, másodfokon állt helyre tehát a 2004-ben keletkezett munkaviszonyom. Másodfokon vált semmissé a 2007. évi felmondásom.

Ez tényként megállapítható.

A jogerős ítélet után írtam ismét egy levelet a munkaadónak, melyben érdeklődtem, hogy mikor kezdhetem meg a munkavégzésem (7. sz. melléklet).

A munkaadói válasz az volt, hogy nekem már az elsőfokú ítélet után meg kellett volna kezdenem a munkavégzést, mert a felmondás jogellenességéről szóló ítéletet senki sem fellebbezte meg, tehát az már februárban jogerős volt (8. sz. melléklet).

A munkaadó a 2.Mf.20.426/2008/3 sz. másodfokú bírói ítélet ellen a Legfelsőbb Bírósághoz fordult. Kérte, hogy helyezték azt hatályon kívül és állapítsák meg, hogy a munkaviszonyom már elsőfokon jogerős volt, mivel én azt nem fellebbeztem meg.

2009. június 3.

A Legfelsőbb Bíróság a Mfv.I.10.859/2008/5. sz. ítéletében (9. sz. melléklet) a következő határozatot hozta:

„A Legfelsőbb Bíróság a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 2.Mf.20.426/2008/3. számú részítéletének azon rendelkezését, amellyel az elsőfokú bíróság ítéletének a felmondás jogellenességének megállapítására vonatkozó döntését helybenhagyta, hatályon kívül helyezi, és megállapítja, hogy a Debreceni Munkaügyi Bíróság 1.M.570/2007/10. számú ítéletének a felmondás jogellenességét megállapító rendelkezése fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett.”

2009. június 30.

A fenti ítélet ismerete után a Debreceni Munkaügyi Bíróság a második munkaügyi perben (az 1.M.245/2008 számon megindított) az 1.M.245/2008/21 sz. ítéletében (10 sz. melléklet) elutasította keresetem. A bíróság törvényesnek ítélte meg a 2008. március 31-i munkáltatói felmondásom.

A bíróság szerint a munkaviszonyom már 2008. februárjában helyreállt, hiszen ezt mondta ki a Legfelsőbb Bíróság 2009. június 3-án. Én vagyok tehát a felelős azért, mert nem kezdtem meg a munkavégzést, azért jogos a felmondás. A bíróság szerint én tudtam azt, hogy februárban már jogerős volt az ítélet.

2009. november 12.

Az ügyben másodfokon eljáró megyei bíróság, egyet értett az elsőfokú bírósággal a 2.Mf.21993/2009/5 sz. ítéletben (11 sz. melléklet)

2011. április 6.

Az ügyben legfelső fokon eljáró bíróság, szintén egyetértett a korábban eljáró bírósággal (12 sz. melléklet). A Legfelsőbb bíróság szerint is én tudtam a februári jogerőről.

Én mindhárom bíróságon azzal érveltem, hogy 2008. év februárjában nem lehetett tudni azt, hogy jogerős az az ítélet, melyet majd csak májusban fog felülvizsgálni és jogerőre emelni a másodfokú bíróság. Érveltem továbbá azzal is, hogy ha tudtam volna, akkor sem bírálhatom

felül a bírói határozatot, mivel a hibás bírói ítélet is kötelező érvényű, nemcsak a hibátlan. Érveltem továbbá azzal is, hogy „nem vagyok látnok”, nem tudhattam 2008. márciusában azt, hogy majd egy év múlva a Legfelsőbb Bíróság mit fog hatályon kívül helyezni és megváltoztatni. Kifogásoltam a visszaható hatályú joggyakorlást, tovább azt, hogy 2008.márciusában, munkaviszony nélküli munkavégzést vártak el tőlem. Sajnos érveim nem találtak meghallgatásra a bíróságok előtt.

2013. február 10.

Bírósági jogkörben okozott kár megtérítése okán, kártérítési keresetet nyújtottam be a Debreceni Törvényszék ellen (13 sz. melléklet).

Ebben kifejtettem, hogy az első munkaügyi perben velem szemben eljáró bíróságok kirívóan súlyos szakmai hibája, és az engem ért kár (állás elvesztése) közt, ok okozati összefüggés van.

A bíróságok az első munkaügyi perben hibás módon, csak 2008. májusában állapították meg az említett részítélet jogerejét. Ezzel azt idézték elő, hogy ez előtt nem volt köztem és a munkaadó közt munkaviszony. Ezért én 2008. év márciusában nem tudtam megkezdeni a munkavégzésem, ami miatt elbocsátottak. Tehát a bíróságok hibája miatt vesztettem el állásomat. Ha a bíróságok törvényesen végeztek volna a munkájukat, akkor februárban jogerőre emelték volna az ítéletet, és én meg tudtam volna kezdeni a munkavégzésem.

Ezen kívül érveltem itt is a visszaható joggyakorlás alkotmányellenes alkalmazásával. Érveltem azzal, hogy a Legfelsőbb Bíróság 2009. évi határozatát én előre nem láthattam. Itt is kifejtettem, hogy rám a hibás bírói ítélet is kötelező hatályú, én azt nem bírálhattam felül. A további kereseti kérelmeim a keresetem 8. oldalán került összefoglalásra.

2014. január 16.

A kártérítési perben első fokon eljáró Miskolci Törvényszék 10.P.20.536/2013/30. számú ítéletében (14. sz. melléklet) a keresetemet elutasította.

A törvényszék szerint teljesen nyilvánvaló, hogy én nem fellebbeztem meg a 2008. évi februári ítélet (1.M.570/2007/10), felmondás jogellenességéről szóló részét. A Legfelsőbb Bíróság is megállapította 2009-ben, hogy 2008. februárjában lett jogerős a részítélet. A Miskolci Törvényszék szerint tehát a márciusi munkavégzés ezek miatt nem lett volna munkaviszony nélküli munkavégzés.

A törvényszék álláspontja szerint a bíróságok hibája és az engem ért kár között nincs ok okozati összefüggés. A kárt én okoztam magamnak azzal, hogy márciusban nem kezdtem meg a munkavégzést.

2014. június 19.

Fellebbezésem (15 sz. melléklet) követően a másodfokon eljáró Debreceni Ítéltábla a Pf.I.20.187/2014/8 számú ítéletében (16 sz. melléklet) az első fokú ítéletet helybenhagyta.

Az Ítéltábla indoklása alapján (5. oldal utolsó bekezdés) „**teljesen közömbös**”, hogy milyen tartalmú döntést hozott a 2. fokú bíróság május 8-án, majd később a Legfelsőbb Bíróság, mert ezek a döntések olyan időszakra estek, amikor a káromhoz vezető események - munkaviszony

ismételt megszüntetése – már bekövetkezett. A bíróság tehát nem vett figyelembe egy jogerős 2. fokú ítéletet.

Az Ítélet tábla indoklásában kifejtette továbbá, hogy egy jogerő nem attól áll be, hogy egy bíró azt megállapítja, hanem csak úgy magától „ipso jure”, függetlenül a bírói közvetlen tevékenységtől.

A bíróság kiemelte továbbá, hogy én tudtam márciusban azt, hogy jogerős az ítélet, amit majd májusban fognak jogerőre emelni a Hajdú-Bihar Megyei bíróságon.

A lényeg az, hogy az Ítélet tábla szerint a részítélet már első fokon jogerős volt és én erről tudtam, ezért nem kell számomra kártérítést fizetni.

2015. február 11.

Fellebbezésemet (17. számú melléklet) követően a Kúria a Pfv. IV.21.855/2014/7. sz. ítéletében a korábbi ítéleteket hatályban fenntartotta (18. sz. melléklet).

A Kúria szerint nem a bíróságok hibája miatt vesztettem el az állásomat, hanem azért, mert nem kezdtem meg a munkavégzést márciusban.

Ezek után indoklom panaszom:

I n d o k o l á s :

„... Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének értelmezésével nevesíthetők a tisztességes eljáráshoz való jog tartalmát kitöltő ún. részjogosítványok. Ezek különösen: a bírósághoz fordulás joga, a tárgyalás igazságossága (ami nem garantálja a döntés igazságosságát), a tárgyalás nyilvánosságának és a bírói döntés nyilvános kihirdetésének a követelménye, a törvény által létrehozott bíróság, a **bírói függetlenség és pártatlanság kívánalma**, továbbá az ésszerű időn belüli elbírálás ... „ (3265/2014. (XI. 4.) AB határozat)

Álláspontom szerint a velem szemben eljáró kártérítési bíróságok, nyilvánvalóan és teljes mértékben elfogultak voltak alperes munkaügyi bíróságok mellett. A bírói függetlenség és pártatlanság hátrányomra nem volt jelen az ügyemben és ez megnyilvánult az ítéletben is. A kártérítési bíróság elfogult volt, ennek oka az lehetett véleményem szerint, hogy az alperes is bíróság volt. Az államnak kellett tehát döntenie az állam esetleges korábbi hibájáról és a kártérítésről. Az elfogultság a joggyakorlásban, és az ítélethozatalban is megfigyelhető volt.

Nem önmagában a rendes bíróságok által elkövetett vélt vagy valós jogszabálysértések miatt nyújtottam be panaszomat. Tudomásom szerint akár egy hibás ítélet is lehet tisztességes ha megfelel a tisztességes eljárás egyéb követelményeinek. Esetemben viszont nem felel meg úgy érzem. A bírói döntéseknek és joggyakorlásnak tehát az alkotmányossági szempontú vizsgálatát kérem Önöktől.

Az elfogultság az alábbi 11 pontban bemutatott joggyakorlásban nyilvánult meg. A 11 pont bemutatása után, további alkotmányjogi érvekkel támasztom alá panaszom.

Ismétlem, hogy elsősorban nem a bírói ítéletet vagy a joggyakorlást tartom Alkotmányértőnek. Ezek csupán következményei az Alkotmányértésnek. Oka az Alkotmányértésnek a bírói pártatlanság hiánya a bírói elfogultság. A következőkben bemutatott joggyakorlás sorozat okozta azt, hogy engem tett felelőssé az állam a kialakult helyzetért.

1.

Én 2008. év márciusában törvénykövető módon jártam el, amikor nem jelentkeztem munkavégzésre, hiszen ekkor köztem és a munkaadó közt, nem volt még törvényes munkaviszony. Ha megjelentem volna, akkor törvénysértést követtem volna el, hiszen az ilyen formában történő foglalkoztatás és munkavégzés is törvénysértő. Az Állam és a Kormány már évek óta küzd azért, hogy „fehérítse” a munkaerőpiacot, felszámolja a munkaviszony nélküli munkavégzést.

Mégis a kártérítési bíróságok azt várták volna el tőlem, hogy 2008. márciusában kezdjem meg a munkavégzésemet. Amiért ezt nem tettem meg ezért engem találtak felelősnek a kialakult helyzetért. Tény, hogy a munkaviszonyom 2008. májusában állt helyre 2. fokon, mivel a Hajdú-Bihar Megyei bíróság ítélete ekkor állította helyre munkaviszonyomat. A bíróságok tehát munkaviszony nélküli munkavégzést vártak el tőlem márciusban.

A velem szemben eljáró kártérítési bíróságok azt állítják, hogy nem történt munkaviszony nélküli munkavégzés. Hazánkban, mint jogállamban, az Alkotmányos jogrendünk alapján az igazságszolgáltatást a bíróságok végzik és a bírói határozat mindenkre kötelező érvényű. Az első munkaügyi perben az **elsőfokú bíróság** úgy határozott, hogy fellebbezettnek tekinti az első fokú ítéletet, ezért annak **nem állapította meg a jogerejét, és ennek megfelelően felküldte az ügyet másod fokra felülvizsgálatra. A másodfokú bíróság másodfokon emelte jogerőre az elsőfokú ítéletet májusban (6. mellékelt) ez tény!** (Egy év múlva kiderült ugyan, hogy a munkaügyi bíróságok tévedtek a jogerő tekintetében de egy jogállamban egy téves bírói ítélet is kötelező érvényű az érintettekre nézve. A Legfelsőbb Bíróság 2009-ben kelt ítélete 2008. márciusában még nem létezett, az később keletkezett, tehát 2008-ban annak tartalmát nem lehetett tudni.)

A megyei bíróság tehát úgy határozott 2008. május 8-án (6. melléklet 2. bekezdés), hogy akkor lett jogerős az ítélet. Meg is indokolták ítéletükben, hogy ezt azért tették, mert a kérdéses részítéletet fellebbezettnek tekintették. Ez tény, ezt megkerülni egy tisztességes eljárásban nem lehet. Ha egy ítélet 2. fokon válik jogerőssé, akkor az korábban nem jogerős. Korábban tehát nem volt meg a munkaviszony.

A kártérítési bíróságok ennek ellenére elvárták tőlem, hogy megkezdjem a munkavégzést márciusban. Ez a joggyakorlás idegen a hazai joggyakorlásunktól és igazságszolgáltatásunktól, ez egy rendkívüli joggyakorlás volt esetemben. Véleményem szerint ez a joggyakorlás a bírói elfogultság eredménye. Véleményem szerint egy elfogulatlan eljárásban jóval nagyobb lett volna annak az esélye, hogy a bíróságok nem várnak el tőlem munkaviszony nélküli munkavégzést. Ha így történt volna akkor nem engem tettek volna felelőssé a kialakult helyzetért és ekkor a végső kártérítési ítélet is merőben más lett volna minden bizonnyal.

2.

A kártérítési bíróságok szerint én már az első fokú ítélet szóbeli kihirdetése időpontjában (2008. február 19.) tudtam arról, hogy az ítélet jogerős. Ezt a munkáltatónak írt levelemmel látják bizonyítottnak.

A gond az, hogy ebben az időpontban az ítélet még eljárásjogi értelemben nem is létezett, mivel nem volt még írásba foglalva és közölve. Ez majd csak március elején következik be. A bíróságok azt állítják tehát, hogy én egy ítélet jogerejének létezését már az ítélet keletkezése előtt tudtam.

Egy futballmeccs végeredményét sem lehet tudni akkor amikor az még nem ért véget. Az Alkotmánybíróság sem tudja megállapítani egy törvény Alkotmányosértő mivoltát, ha az a törvény még nincs írásba foglalva és kihirdetve, azaz még nem is létezik.

Ez a joggyakorlás idegen a hazai joggyakorlásunktól és igazságszolgáltatásunktól, ez egy rendkívüli joggyakorlás volt esetemben. Úgy gondolom, hogy egy elfogulatlan eljárásban a bíróságok nem feltételezték volna azt, illetve nem ítékeztek volna aszerint, hogy én tudtam egy ítélet jogerejéről még az ítélet megszületése előtt. Szerintem az itt bemutatott joggyakorlás a bírói elfogultság eredménye.

3.

A kártérítési bíróságok szerint én tudtam azt, hogy az első fokú ítélet már első fokon jogerőre emelkedett a Debreceni Munkaügyi Bíróságon februárban.

A gond az, hogy ezt még a bíróságok (1. és 2. fokú) sem tudták akkor, hiszen az első fokú bíróság nem emelte jogerőre, a második fokú Hajdú-Bihar Megyei bíróság pedig második fokon emelte jogerőre az ítéletet. (Később persze azt állították, hogy a jogerő ténye teljesen egyértelmű volt februárban, mégis 2008. február-május hónapban ők is annak megfelelően viselkedtek, hogy májusban lett csak jogerős az ítélet.)

A kártérítési bíróságok szerint tehát én tudtam azt (februári jogerő) amit a munkaügyi bíróságok sem, azaz én eljárásjogi szempontból okosabb felkészültebb voltam a bíróságoktól. **Tőlem magasabb bírószakmai színvonalat vártak és feltételeztek a bíróságok mint saját maguktól! Fordítva ezt megfogalmazva, a kártérítési bíróságok alacsonyabb színvonalat vártak és feltételeztek a munkaügyi bíróságoktól mint tőlem.** A kártérítési bíróságok logikájából ez vezethető le. Iskolai végzettségem: geográfus.

Lehet-e alkotmányos minőségű egy olyan eljárás ahol az állam elvárja, hogy geográfusai képzetebbek legyenek a jogerő megállapítás során, mint járási és megyei bírói? Fordítva megfogalmazva az előbbi gondolatot: az állam alacsonyabb bírószakmai színvonalat várt el és feltételezett önmagától mint geográfus végzettségű állampolgárától.

Ez a joggyakorlás nem megszokott igazságszolgáltatásunkban. Ez egy rendkívüli joggyakorlás volt esetemben. Véleményem szerint egy elfogulatlan eljárásban jóval valószínűbb, hogy az állam önmagától magasabb bírói színvonalat várt volna el és feltételezett volna mint egy állampolgárától. Szerintem az itt bemutatott joggyakorlás a bírói elfogultság és részrehajlás eredménye.

4.

A Miskolci Törvényszék **visszaható hatályú joggyakorlást** hajtott végre velem szemben.

Én 2008. év márciusában tisztességes, törvénykövető, magatartást folytattam, az akkor aktuális bírói határozatoknak magam alávettem, azokat elfogadtam és jóhiszeműen követtem, amikor nem kezdtem munkavégzésbe a munkaadónál. Az eljáró bíróságok, 2008. márciusában tanúsított jogkövető magatartásomat, 2009. évben a Legfelsőbb Bíróság (előre nem látható) ítéletének visszaható hatállyal történő alkalmazásával - gyakorlatilag 2008. év március hó perbeli állapotának utólagos megváltoztatásával - utólagosan, előre nem látható módon, jogellenessé alakították, majd emiatt elmarasztaltak. A jövőből visszanyúltak a múltba, és a múltban ítélt jogerős dolgot (munkaviszony helyreállítása) változtattak meg.

Ez a joggyakorlás egy védhetetlen jogi „övon aluli ütés”. A visszaható hatályú joggyakorlás ellen csupán a látnoki képességekkel rendelkező személyek védettek.

Korábban az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a visszaható hatályú jogalkotás Alkotmányellenes. Ezt nyilván azért tette, hogy hazánkban ne történhessen visszaható hatályú joggyakorlás. Az Alkotmánybíróság döntéséből szerintem levezethető az, hogy a visszaható hatályú joggyakorlás is Alkotmány sértő, még ha ezt így közvetlenül nem is mondta ki az Alkotmánybíróság.

A visszaható hatályú joggyakorlás egyáltalán nem megszokott igazságszolgáltatásunkban. Ez egy rendkívüli joggyakorlás volt esetemben. Szerintem az itt bemutatott joggyakorlás a bírói elfogultság eredménye. Véleményem szerint egy elfogulatlan eljárásban nem folytattak volna le a bíróságok visszaható hatályú joggyakorlást velem szemben. Az lett volna a természetes ha nem ezt teszik.

5.

Az első munkaügyi perben az elsőfokú bíróság úgy határozott, hogy fellebbezettnek tekinti az első fokú ítéletet. **A másodfokú bíróság másodfokon emelte jogerőre az elsőfokú ítéletet (6. mellékelt).** Egy év múlva kiderült ugyan, hogy a bíróságok tévedtek a jogerő tekintetében de, egy jogállamban egy téves, hibás bírói ítélet is kötelező az érintettekre nézve.

A bíróság tehát így határozott 2008. május 8-án (6. melléklet 2. bekezdés). Meg is indokolták ítéletükben, hogy ezt azért tették, mert a kérdéses részítéletet fellebbezettnek tekintették. Ez tény, ezt megkerülni egy tisztességes eljárásban nem lehet. Ha egy ítélet 2. fokon válik jogerőssé, akkor az korábban nem jogerős. Korábban tehát nem volt meg a munkaviszony.

A Debreceni Ítéltábla ezt a számára láthatóan igen kellemetlen tényt úgy „orvosolta”, hogy egyszerűen számára **„teljesen közömbös”** (!), hogy milyen tartalmú döntést hozott a 2. fokú bíróság május 8-án (Pf.I.20.187/2014/8. számú ítélet 5. oldal utolsó bekezdés). Ezt a Kúria helyben hagyta.

Az Ítéltábla szerint azért közömbös, hogy mit határozott a 2. fokú bíróság, mert amikor ez a határozat megszületett, én már elvesztettem az állásomat.

Egy jogállamban, egy bíróság számára sem lehet közömbös egy korábbi jogerős ítélet, egy jogerős ítéletet, nem lehet meg nem történtként kezelni, ez tisztességtelen lenne, továbbá jogbizonytalanságot szül. Egy jogerős ítélet akkor is létezik, ha előtte egy héttel a per egyik felét „kirúgják” állásából. **Egy munkaviszony megszüntetése nem semlegesíthet egy jogerős ítéletet.** Egy jogerős ítéletet csak a Kúria, Alkotmánybíróság, Köztársasági Elnök „semlegesíthet”, „közömbösíthet.”

A joggyakorlás egyáltalán nem megszokott igazságszolgáltatásunkban. Ez egy rendkívüli joggyakorlás volt esetemben. Szerintem az itt bemutatott joggyakorlás a bírói elfogultság eredménye. Úgy gondolom, hogy egy elfogulatlan eljárásban a bíróságok számára nem lett volna közömbös egy korábbi jogerős ítélet.

6.

A kártérítési bíróságok tőlem várták el azt, hogy gyakorlatilag én emeljem jogerőre a bíróságok helyett az ítéletet. Helyezkedjek szembe az első fokú bíróság határozatával.

A joggyakorlás egyáltalán nem megszokott igazságszolgáltatásunkban. Ez egy rendkívüli joggyakorlás volt esetemben. Szerintem az itt bemutatott joggyakorlás a bírói elfogultság eredménye. Egy elfogulatlan eljárásban a bíróságok nem várták volna el tőlem, hogy a bíróságok helyett én végezzem el a jogerőre emelést

7.

A Debreceni Ítélet tábla szerint a jogerő csak úgy magától, *ipso iure* áll be, az ügyben eljáró bíróságoknak erre semmi hatása sincs. Ez nem helytálló. Képzeljük el, hogy az ügyemben a munkaadó nem nyújtott volna be be felülvizsgálati kérelmet az ítélet miatt, vagy későn nyújtja be. Ekkor, az történt volna, hogy a mai napig és a jövőben is az lenne a jogerős ítélet, amit a megyei bíróság hozott 2. fokon (hiszen azt nem változtatta volna meg a Legfelsőbb Bíróság). Ez a 2. fokú ítélet lenne mindenkire kötelező, ezt egy állampolgár és egy hivatal sem kérdőjelezné/kérdőjelezhetné meg. Tehát a 2. fokú bíróság határozata alakította volna ki a végleges állapotot, szó sincs tehát *ipso iure*-ről. Ha a 2. fok úgy dönt, hogy az ítéletet fellebbezettnek tekinti akkor az fellebbezett is, mivel a bírói határozat mindenkire kötelező érvényű. Ha pedig fellebbezett akkor nem jogerős első fokon.

Ez a joggyakorlás egyáltalán nem megszokott igazságszolgáltatásunkban. Ez egy rendkívüli joggyakorlás volt esetemben. Szerintem az itt bemutatott joggyakorlás a bírói elfogultság eredménye. Egy elfogulatlan eljárásban a bíróságok minden bizonnyal belátták volna azt, hogy nincs *ipso iure*.

8.

A jogalkotó megalkotta a jogerőről szóló bírói határozat és jogerőről szóló értesítés jogi intézményét.

Az akkor hatályos Polgári perrendtartásról szóló törvény értelmében ez a következő:

„230/A. § (1) Az első fokon eljáró tanács elnöke a határozat eredeti példányára vezetett záradékkal tanúsítja a határozat jogerejét.

(2) Ha a több személy részvételével vagy a több tárgyban folyó eljárásban az első fokon eljáró

bíróság határozatának csak egyes személyekre vonatkozó vagy bizonyos tárgyú rendelkezései emelkedtek jogerőre, ezt a záradékban kifejezésre kell juttatni. A záradékban fel kell tüntetni azt a napot, amelyen a határozat részben jogerőre emelkedett, valamint azt, hogy mely részében hajtható végre.

(3) A jogerő megállapításáról a felet értesíteni kell. Az értesítés a jogerőt megállapító végzés, ha pedig a fél részére a határozatot még nem kézbesítették, a záradékolt határozat kiadmányának kézbesítésével történik. A záradékkal ellátott határozat-kiadmányt vagy a jogerőt megállapító végzést - utóbbit a határozat kiadmányával együtt - jogszabályban megjelölt külön szerveknek is meg kell küldeni."

Nyilvánvaló tehát, hogy a **jogalkotó célja és szándéka az, hogy a peres felek ilyen módon értesüljenek a jogerőről**. Ne saját maguknak kelljen eldönteni, vagy éppen az alperessel történő telefonbeszélgetésekkel, hogy mi és mikor és milyen részben lett jogerős. Cél a jogbiztonság biztosítása volt.

A velem szemben eljáró kártérítési bíróságok a perrendtartási törvényt a jogszabály szövegével és céljával teljesen ellentétes módon értelmezték. A bíróságok szerint, nekem és a munkaadónak kellett volna egymással egyeztetve eldönteni, hogy mi, milyen részben és mikor lett jogerős. Teljesen figyelmen kívül hagyva azt, hogy ebben a kérdésben mit határoz az első- és a második fokú bíróság. Ezzel a kártérítési bíróságoknak nem csak a jogszabály szövegével, de annak céljával, szellemiségével is sikerült szembe helyezkedni. A jogbiztonság helyett jogbizonytalanságot előidézni. A bíróságok határozatukat erre a joggyakorlása építették.

A jogalkotó azért alkotta meg az értesítés intézményét, hogy jogrendünk, igazságszolgáltatásunk, kiszámíthatóbb, biztonságosabb legyen.

Az értesítés jogintézmények pozitív hatása van Alkotmányos jogrendünkre. Ha viszont a bíróságok teljes mértékben figyelmen kívül hagyják ezt a jogintézményt, akkor ez a jogintézmény nem csak, hogy elveszíti pozitív hatását, de még negatív hatást is fog kifejteni. Azért negatívot, mert ez a jogintézmény félrevezetheti, megtevesztheti a polgárokat. A polgárok azt hiszik, hogy ha jogerős valami, akkor majd arról őket fogja tájékoztatni a bíróság, mert ez a kötelessége. A polgárok jóhiszeműen úgy fognak eljárni, mintha még nem lenne jogerős az ítélet, ezzel pedig gondba kerülhetnek.

Tény, hogy a Munkaügyi Bíróság, a Megyei Bíróság, az Ítéltábla és a Legfelsőbb Bíróság is figyelmen kívül hagyta a fenti jogintézményt. Félő tehát, hogy hazánkban bevett joggyakorlattá válik a fenti bírói magatartás. Ha ez így marad, akkor a jogintézmény teljesen feleslegessé válik jogrendünkben, sőt mint említettem, veszélyessé is, egy „jogi időzített bombává”, ami bármikor szedheti újabb áldozatait, úgy mint korábban engem.

Képzeliük el, hogy is nézne ki a következő jogszabály jogrendünkben:

„...A jogerő önmagától ipso iure módon áll be. A peres felek feladata és kötelessége eldönteni, hogy mi és mikor, ezt egymással egyeztetve. Bonyolultabb esetekben, vagy ha felek nem azonos módon látják a jogerőt, akkor a feleknek találgatniuk kell. Teljesen mindegy, hogy a bíróság mit határoz jogerő tekintetében.

Fő szabály szerint a bíróságok állapítják meg a jogerőt és értesítenek róla, feltéve, ha nem tévednek. Ha a bíróságok tévednek, akkor a bírói tévedés felismerése és a helyes jogerő megállapítása az állampolgárok feladata."

A bíróságok úgy ítéleztek, mintha így nézne ki a perrendtartásról szóló törvényünk, ítéletüket erre a joggyakorlásra építették.

Ha a T. Alkotmánybíróság Alkotmányosnak fogadja el ezt a joggyakorlást, és az erre épülő bírói ítéletet, akkor hazánkban a jogerő megállapítása, mint bírói határozat a peres felek számára, csupán egy választható módon követhető jogi ajánlássá fog változni a jövőben.

Ez a joggyakorlás egyáltalán nem megszokott igazságszolgáltatásunkban. Ez egy rendkívüli joggyakorlás volt esetemben. Szerintem az itt bemutatott joggyakorlás a bírói elfogultság eredménye. Egy elfogulatlan eljárásban a bíróságok nem így értelmezték volna a jogszabályt, hanem helyes módon, ez lett volna a természetes.

9.

A kártérítési bíróságok, bele értve természetesen a Kúriát is, úgy nyilatkozott és ítélezett, hogy a jogerőről szóló értesítés késedelmes közlése nem minősül kirívóan súlyos bírói hibának. Érdekes, hogy az ítélőtábla szerint, még csak jogsértésnek sem, hiszen a perrendtartásról szóló törvény nem írt elő erre határidőt, tehát gyakorlatilag bármедdig késhet ezzel egy bíróság szerintük.

A hazai joggyakorlatban más esetekben ez nem így van.

Legfelsőbb Bíróság Pf. V. 23.835/1997/5. A gyakorlat szerint a fél évet is meghaladó kézbesítési késedelem olyan súlyos gondatlanságot jelent, amely miatt a bíróság kárfelelősségét indokolt megállapítani. (Ebben az esetben a Büntetőügyben hozott ítéletnek a fellebbezés visszavonása miatti jogerőre emelkedéséről hozott végzést a bíróság késedelmesen kézbesítette a vádlottak részére.)

Nyilván ebben az idézett büntetőügyben az érintett személyek tisztában voltak azzal, hogy visszavonták a fellebbezésüket, mégsem várta el tőlük a Legfelsőbb Bíróság, hogy az értesítés hiánya ellenére is tisztában legyenek a jogerővel. Esetemben viszont igen.

Ez a joggyakorlás egyáltalán nem megszokott igazságszolgáltatásunkban. Ez egy rendkívüli joggyakorlás volt esetemben. Szerintem az itt bemutatott joggyakorlás a bírói elfogultság eredménye. Egy elfogulatlan eljárásban minden bizonnyal a bíróságok követték volna a korábbi joggyakorlatot, amit korábban a Legfelsőbb Bíróság kialakított.

10.

A kártérítési bíróságok szerint a bíróságok hibája és a káresemény (második elbocsátásom) közt nincs ok-okozati összefüggés.

A bíróságok szerint én magamnak okoztam a kárt azzal, hogy a munkaadó felhívása ellenére nem jelentem meg munkavégzésre 2008. év március hónapban.

A bíróságok szerint a munkától távolmaradásom tehát egy ok. Oka a felmondásnak.

Ez így is lenne, ha a távolmaradásnak nem lenne oka. Ha én csak úgy minden ok nélkül távol maradtam volna, akkor valóban én okoztam volna magamnak a kárt.

De nem ez történt. Tény, hogy a távolmaradás egy következmény. Következménye a korábbi bírósági hibának, nevezetesen, a másodfokon beálló jogerőnek és az első fokon be nem álló jogerőnek, azaz a bírói hibának.

Mivel márciusban a bíróságok hibája miatt nem volt munkaviszonyom a korábbi munkáltatómmal, ezért nem tudtam megkezdeni a munkavégzésemet márciusban. Mivel nem kezdtem meg a munkavégzésemet, ezért bocsátottak el. A káreseményem (elbocsátás) egy logikai láncolat eredménye tehát. Az első láncszem a bíróságok hibája, második az e miatt történő távolmaradásom, harmadik pedig az elbocsátás. Ez a három esemény közti logikai kapcsolatot nyilvánvaló.

A bírói hiba és a káresemény közt tehát nyilvánvaló az ok okozati összefüggés. Ott van persze a két láncszem közt a középső, az én távolmaradásom, de ez nem változtat semmit az ok-okozati viszonyon, az első és a harmadik láncszem közt.

A bíróságok számára ez nyilván „kínos” volt, ezért úgy döntöttek, hogy a logikai láncolat első elemét nem veszik figyelembe ítélezésük során, csupán a másodikat és a harmadikat. A második láncszemet önkényesen kiragadták az őt körül ölelő logikai/jogi környezetből.

Egy hasonlattal élnék. Képzeljük el a következő fiktív logikai láncolatot. Egy „A” gépkocsi vezetője súlyosan megszegve a közlekedési szabályokat, neki ütközik egy bizonyítottan szabályosan közlekedő „B” gépkocsinak (1. láncszem). A „B” gépkocsi ezért irányíthatatlanná válik, kisodródik (2. láncszem) és elsodor egy gyalogost (3. láncszem).

Ezek után a perben a bíróság felmenti az „A” gépkocsi vezetőjét a gyalogos sérülése miatt. Ezt azzal indokolja a bíróság, hogy nem az „A” gépkocsi sodorta el a gyalogost, hanem a „B”, ezért a „B” gépkocsi (vétkes) vezetőjét ítéli el. Hiszen a „B” sodort el egy gyalogost nem az „A”. A bíróság csupán a 2. és 3. láncszemet veszi figyelembe ítélezése során.

Velem ez a joggyakorlás történt. Az „A” gyorsajtása = a bíróságok hibája a jogerővel, „B” gépkocsi kisodródása = távolmaradásom márciusban, gyalogos elsodródása mint káresemény = elbocsátásom mint káresemény. „A” gépkocsi = munkaügyi bíróságok, „B” gépkocsi = én.

Ez a joggyakorlás egyáltalán nem megszokott igazságszolgáltatásunkban. Ez egy rendkívüli joggyakorlás volt esetemben. Szerintem az itt bemutatott joggyakorlás a bírói elfogultság eredménye. Egy elfogulatlan eljárásban a bíróságok minden bizonnyal felfedezték volna az 1. és 3. láncszem közti összefüggést és ez számomra pozitív módon meg is jelent volna az ítéletben.

11.

A bizonyítékok felhasználásával kapcsolatban:

A bíróságok a munkáltatónak február 19-én írt levelemmel látták bizonyítotttnak, hogy én tudtam a jogerő létezéséről. A 2. pontban írtam már arról, hogy ez a dokumentum jogilag miért alkalmatlan arra a célra amire a kártérítési bíróságok felhasználták azt.

Voltak viszont olyan bizonyítékok, melyek valóban bizonyíthatták volna azt, hogy én tudtam-e a februári jogerőről. Ha a bíróságok a munkaadónak írt leveleket ilyen súllyal kezeli akkor miért

nem vették figyelembe azt a levelet, melyben tájékoztattam a munkaadót a fellebbezésről? (korábban csatolt 3. számú melléklet) Azt miért nem vette figyelembe a kártérítési bíróság, hogy március hónapban én személyesen bementem az első fokú és a második fokú (Hajdú-Bihar Megyei) bíróságra tájékozódni a jogerővel kapcsolatban? Ott az ügyintézővel ketten átnéztük az ügy iratait azért, hogy lássuk, történt-e jogerőre emelő bírói határozat? Nem találtunk ilyet, mert nem is volt. Májusban a második fokú jogerős ítélet után írtam ismét egy levelet a munkaadónak, melyben érdeklődtem, hogy mikor kezdhetem meg a munkavégzésemet mert jogerős lett akkor azaz májusban az ítélet (7. sz. melléklet). Ezt a dokumentumot sem vette figyelembe a bíróság. Azt sem vette figyelembe, hogy korábban fellebbezést nyújtottam be. Csak az ítélet indoklását támadtam? A megyei bíróság szerint nem csak azt, ezért is lett jogerős 2. fokon. Egy átlag ember nem tudja azt, hogy ha egy ítélet indoklást támadja akkor az ítélet jogerős lesz-e attól. Ezt még az 1. és 2. fokú bíróság sem tudta.

A fentiekben bemutatott információk közül a kártérítési bíróságok csupán azt a levelet vették figyelembe amivel éppen nem lehetett volna bizonyítani a tudásomat. Ami pedig valóban bizonyította volna az igazságot, azaz, hogy nem tudtam én sem februárban a jogerőről, azt figyelmen kívül hagyta a bíróság.

Ez a joggyakorlás egyáltalán nem megszokott igazságszolgáltatásunkban. Ez egy rendkívüli joggyakorlás volt esetenben. Szerintem az itt bemutatott joggyakorlás a bírói elfogultság eredménye. Egy elfogulatlan eljárásban a bíróságok minden bizonnyal nem használtak volna fel ellenem olyan bizonyítékot a jogerő tudásával kapcsolatban, ami bizonyíték erre alkalmatlan.

- - -

További alkotmányjogi érveim:

Idéznék a 3265/2014. (XI. 4.) AB határozatból:

„ . . . [34] „A jogalkotó ezzel a 2012. január 1-jétől hatályos rendelkezéssel teremtette meg a bírói jogalkalmazás és jogértelmezés alkotmányossága vizsgálatának korábban nem ismert lehetőségét. A bírói döntés elleni alkotmányjogi panasz azonban nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének. Miként az Alaptörvény és az Abtv. fent idézett rendelkezéseiből is kitűnik, az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszon keresztül is az Alaptörvényt, az abban biztosított jogokat védi. Önmagukban azonban a rendes bíróságok által elkövetett vélt vagy valós jogszabálysértések nem adhatnak alapot alkotmányjogi panasznak. Egyébként az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna.” {3268/2012. (X. 4.) AB végzés, Indokolás [28]}. „A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki. Ez a jogkör azonban nem teremthet alapot arra, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, mely egyéb jogorvoslati eszközzel már nem orvosolható. Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga [...] nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti szuperbíróság szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el.” {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]–[14]; hasonlóan: 3241/2013. (XII. 21.) AB végzés, Indokolás[13]}. [35] A támadott ítélet vizsgálata során az Abtv. 27. §-ával kapcsolatban kialakított fenti gyakorlatnak megfelelően az Alkotmánybíróságnak azt kellett megítélnie, hogy bíróság eljárása összhangban volt-e az Alaptörvénnyel, annak az indítványban felhívott XXVIII.

cikk (1) bekezdésével. ...”

Nem önmagában a rendes bíróságok által elkövetett vélt vagy valós jogszabálysértésekre alapozom panaszom. Nem azt várom el az Alkotmánybíróságtól, hogy „szuperhatóság” legyen. Nem csupán a fent bemutatott vélt vagy valós bírói hibák miatt tartom Alaptörvény sértőnek a velem szemben lefolytatott eljárást. Ezek a bírói hibák, következményei voltak az elfogultságnak. Ezek a fenti bírói jogalkalmazások csupán megnyilvánulási formái voltak a tisztességtelen, részrehajló eljárásnak.

A bírósági jogértelmezés és jogalkalmazás az Alaptörvényben biztosított pártatlan és tisztességes eljáráshoz való jogom sérelmét idézte elő.

„... Az Alkotmánybíróság az eljárás tisztessége az eljárás **törvényes kereteit**, az eljárási jogok érvényesülését biztosítja. Az Alkotmány az anyagi igazság érvényre juttatásához szükséges – és az esetek többségében alkalmas – eljárásra ad jogot, de nem biztosít alanyi jogot az anyagi igazság érvényesülésére ...”, [9/1992. (I. 30.) AB határozat, ABH 1992, 59, 65.].

„Az Alkotmánybíróság a saját korábbi gyakorlatára és az európai joggyakorlatra is figyelemmel az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogot vizsgálva arra a megállapításra jutott, hogy a tisztességes eljáráshoz való jog **az anyagi igazság érvényesülését hivatott szolgálni**, azonban az, hogy a bíróság döntése igazságos vagy igazságtalan, nem hozható összefüggésbe ezen alapjog sérelmével.” (IV/00894/2013)

Egy olyan hangulatú eljárásban, ahol többek közt munkaviszony nélküli munkavégzést várnak el, ahol „teljesen közömbös” egy korábbi jogerős ítélet, továbbá látnoki képességeket várnak el tőlem, továbbá az állam magasabb bírói színvonalat vár el polgárától mint saját magától, esélyem sem volt arra, hogy az anyagi igazság érvényre jusson és a törvényes keretek jelen legyenek, úgy vélem. Esetemben, úgy érzem szinte semmi **lehetőségem, sem volt** arra, hogy az anyagi igazság érvényesüljön ez is Alkotmánysértő szerintem. Itt nem azt sérelmezem tehát elsősorban, hogy igazságtalan az ítélet, vagy helytelen a joggyakorlás.

Idéznék továbbá a 17/2001. (VI. 1.) AB határozatból:

„... Az Alkotmánybíróság e határozatban elemezte az emberi jogok és alapvető szabadságjogok védelméről szóló az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett egyezmény 6. Cikk 1. pontjában foglalt fair eljárás elve érvényesülésének vizsgálatakor az Emberi Jogok Európai Bírósága által alkalmazott kettős tesztet: a Bíróság elsősorban az eljáró bírónak az ügyben tanúsított konkrét magatartását vizsgálja, vagyis hogy volt-e olyan megnyilvánulása, amelyből a pártatlanságának hiányára lehet következtetni. Ezt követi annak vizsgálata, hogy függetlenül a bíró személyes magatartásától, **a folyamodónak volt-e jogos, indokolt, objektíve igazolható oka a pártatlanság hiányának feltételezésére. ...**”

Többek közt azt kell tehát megvizsgálnia az Alkotmánybíróságnak, hogy megalapozottan érzem-e azt, hogy elfogultak voltak a kártérítési bíróságok velem szemben.

A következő indokolt jogos, objektíve tények alapján állapítható meg a bírói pártatlanság véleményem szerint:

a.,

A kártérítési bíróságok rendkívüli és nem megszokott, a hazai igazságszolgáltatástól idegen joggyakorlás/jogalkalmazás sorozatát valósították meg, 11 darabot mutattam be korábban. Ezek olyan ritkák és rendkívüliek, melyek egyenként is nagyon ritkán fordulnak elő a magyar igazságszolgáltatásban.

A munkaviszony nélküli munkavégzésre kényszerítés szerintem a Munka Törvénykönyve létezése óta egyszer sem fordul még elő tárgyalóteremben. Valószínűleg az államalapítást követő több mint ezer évében egyszer sem fordul még elő, hogy egy bíróság magasabb bírósági szintvonalat várt el és feltételezett egy állampolgártól mint egy másik bíróságtól, azaz az állam saját magát alacsonyabb bírósági szintvonalat várt el és feltételezett mint egy állampolgártól. Az sem gyakori, hogy egy bíróság számára „teljesen közömbös” egy korábbi jogerős ítélet. A Polgári Perrendtartásról szóló törvény téves értelmezésére, vagy egy egyszerű logikai összefüggés fel nem fedezése is igen ritka jelenség az igazságszolgáltatásunkban.

Hívjuk segítségül a matematikai valószínűségszámítást az objektivitás biztosítása érdekében. A matematika objektív és egzakt tudomány. Feltételezzük, hogy az első joggyakorlás – véletlenül és nem elfogult módon - minden ezredik eljárásban jelen van hazánkban, hiszen a bíróság is hibázhat. Szerintem jóval ritkábban van jelen de nem baj így is tudunk számolni. Feltételezzük, hogy a második joggyakorlás is minden ezredik eljárásban jelen van. Biztos ritkábban de ez most nem baj.

Be kell látni, hogy annak a matematikai esélye, hogy egy eljárásban egyszerre mindkét fenti joggyakorlás véletlenül jelen legyen az 1000×1000 . Azaz egymillió eljárás szükséges ahhoz, hogy egy olyan eljárás szülessen amiben egyszerre mindkét pont jelen van, minden egymilliomodikban van tehát jelen egyszerre a két jelenség.

Olyan ez mint egy kártyapakli amiben ezer lap van, 999 piros és egy fekete. Mellette egy másik pakli ugyan ilyen tartalommal. Egy-egy lapot húzunk mindkét pakliból, kapunk tehát 2 lapot, ami egy pár, ami matematikailag egy kombináció. Összesen 1 millió -féle különböző kombinációt tudunk húzni a két pakliból de ebből csak egy olyan lappár (kombináció) lesz aminek mindkét tagja (egyszerre) fekete lesz.

Egy olyan eljáráshoz amelyben már egyszerre három pont van jelen, már 1.000.000.000 eljárás szükséges. És így számolhatunk tovább. Annak az esélye, hogy egyszerre öt legyen jelen egy eljárásban már az előbbinek csupán egy ezrede az esélye (1.000.000.000.000). Ha többi eljárást gyakoribbnak is veszünk, és azt mondjuk, hogy azok már minden 100. vagy 10. eljárásban jelen vannak, akkor végeredményként azt kapjuk, hogy:

Gyakorlatilag Nulla annak a természettudományos, matematikai, objektív, ténszerű esélye, hogy egy eljárásban véletlenül, nem elfogultság eredményeként egyszerre legyen jelen az az eljárássorozat ami az én eljárásomban jelen volt.

Nem matematikai hasonlat: Képzeljük el, hogy Európa legritkább 11 madárfaja egyszerre egy fa ágán egymás mellett ül egy időpontban. Ezek a fajok ritkák, sokukat a madármegfigyelők is ritkán látják, külön-külön is évente csak 1-2 példányt. Ha egy megfigyelő azt mondja, hogy ő olyan szerencsés volt, hogy egyszerre látta őket egy fa ágán ülni, akkor hinni fog neki a többi megfigyelő? Nem. Azért nem mert ennek a matematikai esélye nulla. Inkább azt hinnék, hogy nem őszinte. A többi megfigyelőnek indokolt objektíve jogos oka lenne azt feltételezni, hogy kollégájuk nem őszinte.

Ha csak-két egy pontban lett volna rendkívüli a velem szemben lefolytatott kártérítési eljárás, akkor még esetleg feltételezhettem volna azt, hogy elfogulatlanok voltak a bíróságok, csupán nem volt szerencsém és tévedtek. Ebben az esetben nem is fordultam volna az Alkotmánybírósághoz. Úgy viszont, hogy 11 pontban volt igen rendhagyó az eljárás, továbbá az államnak saját maga ellen kellett ítékeznie, mert bíróság volt az alperes, nos így már úgy vélem volt **jogos, indokolt, objektíve igazolható okom a pártatlanság hiányát feltételezni.**

b.,

A bemutatott igen ritka joggyakorlás kivétel nélkül mind a 11 pontban számomra hátrányos volt, számomra még csak semleges joggyakorlás sem volt köztük. Ha ezek a pontok csupán véletlenül történtek volna, akkor a matematikai valószínűség szerint átlagosan a joggyakorlások felének számomra előnyösnek kellett volna lenni. De még ha nagyon nincs szerencsém akkor is legalább 1-2-nek. Ha a magyar bíróságok valóban ennyire hajlamosak lennének arra, hogy ennyi ritka joggyakorlást követnek el véletlenül, akkor véletlenül az én javamra is kellett volna tévedniük legalább 1-2 alkalommal, vagy legalább semlegesen.

Úgy vélem volt **jogos, indokolt, természettudományos alapú, objektíve igazolható okom a pártatlanság hiányát feltételezni.**

c.,

Egy ilyen bírósági eljárás csak akkor következhetett volna be elfogulatlanul, ha a bíróságok ilyen általános módon működnének általában. De ez nem így van. A velem szemben eljáró kártérítési bíróságok általában nem ilyen módon végzik munkájukat. A bírók magas szakmai és egyéni intelligenciával rendelkeznek. Általában nem ilyen módon folytatják a joggyakorlást munkájuk során. Perem idejére volt jellemző csupán ez az igen rendkívüli joggyakorlás.

Úgy vélem volt **jogos, indokolt, objektíve igazolható okom a pártatlanság hiányát feltételezni.**

- - -

Az alábbiak miatt tartom továbbá elfogultnak, tisztességtelennek ezért Alaptörvény sértőnek az eljárásomat és a bírói döntést:

Az Alkotmánybíróság a tisztességes eljáráshoz való jog lényegéről kialakított álláspontját elvi jelentőséggel elsőként a 6/1998. (III. 11.) AB határozatában foglalta össze. A tisztességes eljárás (*fair trial*) az Alkotmánybíróság ezen döntésében kimunkált alkotmányos mérce szerint „**olyan minőség**, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás méltánytalan vagy igazságtalan, avagy nem tisztességes.”

Megítélésem szerint az eljárásom egészére jellemző volt az elfogultság és tisztességtelenség. Minden bírói döntésben, szándékban, joggyakorlásban, ami érdemben befolyásolta az eljárást.

Az Alkotmánybíróság „minőségről” alakított ki álláspontot. Véleményem szerint eljárásom általános minősége nem éri el az Alkotmányos *fair trial* elvárásait. Ez vizsgálható és megállapítható akár az elfogultságtól függetlenül is. E nélkül is megállapítható szerintem az

eljárásom Alkotmányos minőségének nem megfelelő mivolta.

Kérem ezt a vizsgálatot is tegye meg az alkotmánybíróság ha lehetséges.

„ ... Az Alkotmánybíróság a pártatlan bírósághoz való jog mibenlétét első ízben vizsgáló 67/1995. (XII. 7.) AB határozatban rámutatott, hogy ezen alkotmányos alapjog "az eljárás alá vont személy iránti előítélet-mentesség és elfogulatlanság követelményét támasztja a bírósággal szemben. Ez egyrészt magával a bíróval, a bíró magatartásával, hozzáállásával szembeni elvárás, másrészt az eljárás szabályozásával kapcsolatos objektív követelmény: **el kell kerülni minden olyan helyzetet, amely jogos kétséget kelt a bíró pártatlansága tekintetében.** ... ” (ABH 1995, 346, 347.)

„ ... a bírónak nem csak pártatlannak kell lennie, hanem pártatlannak is kell látszania. ... „ 17/2001. (VI. 1.) AB határozat

Esetemben ez nem valósult meg úgy érzem.

Itt szeretnék leírni egy gondolatot. Perem bírói jogkörben okozott kár megtérítése iránt folyt. Ez a fajta per témáját figyelembe véve egy igen kényes természetű per, hiszen bíróság az alperes, tehát az államnak kell ítékeznie saját maga felett. Egy ilyen természetű perbe bele van kódolva az elfogultság vagy annak látszanának lehetősége. Ez a véleményem egybe esik a jogalkotó véleményével is, hiszen az ilyen tárgyú perek már első fokon is törvényszéki szinten indulnak nem járási szinten. A jogalkotó belátta, hogy a per tárgya olyan kényes, hogy különös bánásmódban kell részesíteni azt, annak érdekében, hogy biztosítva legyen a kellő szakmai színvonal és a tisztességes eljárásnak már a látszata is, nem is beszélve a tisztességes tartalomról. A kártérítési bíróságoknak ügyekben ezért még az átlagos és az általában elvárható mértéket is meghaladó módon kellett volna törekedniük a tisztességesség és pártatlanság látszatára és tartalmára az eljárás és ítékezés során. Nem így történt, sőt pont ellenkezőleg.

A per kényes mivolta szerintem lehetőséget ad az Alkotmánybíróság számára, de inkább igényli az Alkotmánybíróságtól, hogy a szokásosnál „szigorúbb” módon viszonyuljanak ügyemhez. Szerintem egy ilyen természetű ügyben az eljáró bíróságokkal szemben még szigorúbb Alkotmányossági vizsgálatot indokolt lefolytatni. Egy ilyen ügyben a bíróságoknak talán még szigorúbb követelményrendszernek kell megfelelniük, mint egy kevésbé kényes természetű perben.

„ ... Határozatában utalt rá az Alkotmánybíróság, hogy a bírák függetlenségéről, hatékonyságáról és szerepéről szóló az Európa Tanács Miniszteri Bizottságának R (94) 12 számú Ajánlásában megfogalmazott alapelvei is ezt a követelményt tükrözik vissza (közzétéve: Bírósági Határozatok Melléklete 1999/1). E szerint: "A bírának az eléjük terjesztett ügyekben teljesen szabadon, belső meggyőződésük és a tényállás saját maguk által történő értékelése szerint **részrehajlásmentesen, valamint a hatályos törvényi rendelkezéseknek megfelelően kell döntenüik.** [Ajánlás I/2/d) pont.]" (ABH 1999, 150, 153.) ... „ 17/2001. (VI. 1.) AB határozat.

„ ... A pártatlan bírósághoz való alkotmányos alapjog érvényesülésének garanciája a bírói függetlenség is, amelynek értelmében a bírák ítélezési tevékenységük során egyedül a **törvényeknek** és saját lelkiismeretüknek **vannak alárendelve**, vagyis mindenféle külső befolyástól mentesen járnak el. ... „ 17/2001. (VI. 1.) AB határozat

Az Alkotmánybíróság az Alkotmány 50. § (3) bekezdésében foglalt, a bírói függetlenséget kimondó elvvel és annak garanciális tartalmával a 19/1999. (VI. 25.) AB határozatban foglalkozott. Ebben a határozatban rámutatott arra, hogy "a bírói függetlenség egyedi aspektusában tehát a bíró szervezeti és státusbeli szabadságának garanciáját jelenti annak érdekében, hogy az egyedi ügyekben a jogviták eldöntése és a jogsérelmek orvoslása tárgyában hozott kötelező erejű és végrehajtható döntését mindenféle befolyásolástól mentesen, a **törvények**, illetve általában a jogszabályok **alapján**, **belső meggyőződése szerint hozza meg**". (ABH 1999, 150, 153.)

Esetemben nem a törvények szerint, annak alárendelve folytatták a joggyakorlást és hozták meg a döntésüket a bírók, úgy vélem.

Korábban már említettem, hogy 2008. március hónapban munkavégzést vártak el tőlem a bíróságok. Ekkor viszont nem volt még köztem és a munkaadó közt munkaviszony, mert azt május hónapban állította helyre a megyei bíróság. A Munka Törvénykönyvét nem követték joggyakorlásuk és ítélkezésük során a bírók. A törvény egyértelműen szabályoz: munkavégzést munkaviszonyban lehet elvárni. Erről az 1. pontban írtam már bővebben.

A bírók nem a polgári perrendtartásról szóló törvényt szerint hozták meg döntésüket. A törvény szerint a peres felek a bíró általi jogerőre emelésből és ennek közléséből tudják meg hazánkban azt, hogy mi és mikor jogerős. Ezt a célt hivatott szolgálni a jogerőt megállapító és azt kiértékelő jogintézmény a polgári perrendtartási törvényben.

Ennek ellenére a bíróim szerint én a munkaadóval történő telefonegyeztetésből tudtam meg ezt, kellett ezt megtudnom. Erről a 8. pontban írtam már.

Törvényeink szerint egy ítélet kihirdetése után válik létezővé. A bíróságok szerint nem, szerintük már előtte, hiszen állításuk szerint én már a kihirdetés előtt tudtam annak jogerejéről. Erről a 2. pontban írtam korábban részletesen.

Végül szeretném még elmondani, hogy sajnálom, azt, hogy egy ilyen tartalmú panaszt kellett benyújtanom a bíróságaimmal kapcsolatban. Kellemetlen számomra, hogy ilyen panaszokat kellett megfogalmaznom, de sajnos más választásom nem volt annak érdekében, hogy Alkotmányos jogaim érvényesülni tudjanak. Bízom benne, hogy panaszom megfogalmazása nem tűnik tiszteletlenségnek a magyar bíróságok irányába, nem annak szántam soraimat.

Bízom benne továbbá, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság panaszomat megalapozottnak fogja találni.

Tisztelettel:

Kelt: Debrecen, 2015. augusztus 18.